30 Σεπτεμβρίου 2013

Στη φουρτούνα της Μεσογείου. (Μέρος Α’)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

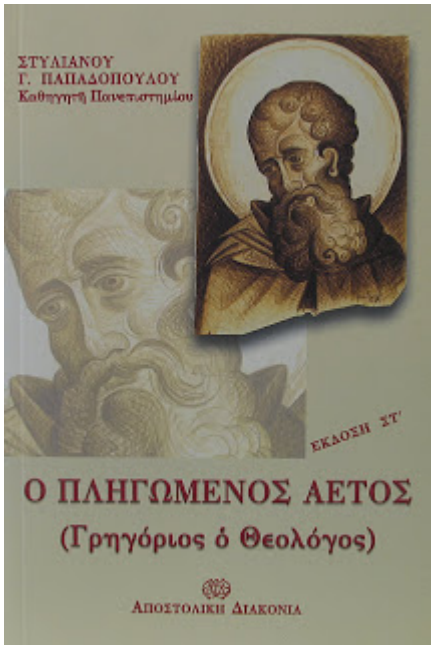

Ο πληγωμένος Αετός. Γρηγόριος ο Θεολόγος

Τελειώνοντας ο Οκτώβρης του 350 ο Γρηγόριος ήταν πολύ ανύσυχος. Μέσα του φτερούγιζε η Αθήνα. Μόνο αυτή σκεπτόταν. Έβγαινε στην παραλία, στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας, και νοερά έφτανε στην αγαπημένη του Αθήνα.
Η εποχή εκείνη, τέλος Οκτώβρη αρχές Νοέμβρη, δεν ήταν για ταξίδι στη θάλασσα. Οι καπετάνιοι τ’ αποφεύγουν, μα ο Γρηγόριος περίμενε τον τολμηρό.
Μια μέρα, είχε μπει ο Νοέμβρης, είδε στο λιμάνι κάποιους γνωστούς. Βιάζονταν κι αυτοί να ταξιδέψουν για την Ελλάδα, την Αχαΐα, όπως τότε ονομαζαν τη νότια Ελλάδα. Έπιασε κουβέντα μαζί τους και του’ παν ότι φεύγουν.
Ένα αιγινήτικο καράβι θα σήκωνε άγκυρα τις μέρες τούτες. Δε χρειάστηκε πολύ να το αποφασίσει. Την άλλη μέρα ήταν κι όλας έτοιμος. Αποχαιρέτησε τον αδελφό του Καισάριο, λίγους φίλους και την παράλλη, πρωί-πρωί, μπήκε στο καράβι. Φαινότανε καλό σκαρί.
Καπετάνιος και ναύτες ψημένοι στη δουλειά και προπαντός τολμηροί. Μαζευτήκανε και οι άλλοι επιβάτες. Αυτοί που αψηφούσαν κάπως τον κίνδυνο και πιέζονταν από τις δουλειές τους. Οι κωπηλάτες κάθονταν μπροστά στα κουπιά. Οι ναύτες είχανε το νου τους στα πανιά

Ο καπετάνιος βρόντηξε το σύνθημα και το σκαρί έτριξε. Σε λίγο βρέθηκαν στο πέλαγος. Όλα πήγαιναν καλά και οι επιβάτες ξένοιαστοι. Το καράβι ανοίχτηκε στο

παρθένο πέλαγος. Θα πέρναγε ανοικτά από τις ακτές της Παλαιστίνης και της Φοινίκης (Λιβάνου).
Οι έμποροι ταξιδιώτες ονειρεύονταν και σκέπτονταν τα κέρδη που θα τους έφερνε το ταξίδι. Ο Γρηγόριος ονειρευότανε τις βιβλιοθήκες και τους σοφούς της Αθήνας.
Κανείς τους όμως δεν ονειρεύτηκε για πολύ. Ο χειμώνας έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και τους πρόλαβε. Έπλεαν απέναντι από την Κύπρο και ξαφνικά ο φωτεινός ουρανός της Μεσογείου άρχισε να σκοτεινιάζει. Μέχρι που έγινε μολύβι, σκοτάδι μέρα μεσημέρι.
Ώσπου να συνέλθουν ναύτες κι επιβάτες, η θάλασσα έδειχνε να βράζει. Ο αέρας δυνάμωνε και το καράβι αγκομαχούσε. Ο καπετάνιος δίνει ψύχραιμα διαταγές και οι ναύτες αστραπή μαζεύουνε πανιά, τα σιγουρεύουν με σκοινιά κι αλωνίζουν το κατάστρωμα, κάνοντας τ’ αναγκαία. Οι επιβάτες όλοι ζάρωσαν και ο καθένας γατζώθηκε από κάπου.
Ελπίσανε ότι θα περάσει γρήγορα το κακό. Αλλοίμονο.
Αντί να περάσει δυνάμωνε. Φουρτουνιασμένο το πέλαγος κλώτσαγε το καράβι πέρα δώθε, πίσω, μπρος και πάσχιζε να το διαλύσει. Ο αέρας λύγιζε το κατάρτι, που νόμιζες ότι σκύβει μέσα στα κύματα και τα προσκυνάει. Τα στιβαρά χέρια δεν μπορούσαν να κρατήσουν το δοιάκι και το καράβι χαροπάλευε ακυβέρνητο. Καπετάνιος έγινε ο μανιακός άνεμος και ναύτες τα πελώρια κύματα. Το νερό ορμούσε στο κατάστρωμα και σάρωνε ο,τι έβρισκε. Βουή και ρόγχος κυριαρχούσαν.

Ο πληγωμένος Αετός (Γρηγόριος ο Θεολόγος)

(αφηγηματική Βιογραφία)

σελ.29-52

Στυλιανού Γ. Παπαδοπούλου Καθηγητή Πανεπιστημίου

Έκδοση Δ

Αποστολική διακονία

Πηγή: http://anavaseis.blogspot.gr/2013/09/blog-post_8280.html